

180 G. VON ALFTHAN – J. V. SNELLMAN 23.IX
1863

HUB, JVS handskriftssamling

Högädle Herr Senator!

Med tacksamhet erkännande inhändigandet af Herr Senatorns ärade skrifvelse af den 14 dennes, tager jag mig friheten att ännu engång återkomma till undsättningsåtgärderna.

Kungörelser om det föreslagne utbytet af utländskt emot inhemskt korn, hafva i dessa dagar afgått till de nödställde församlingarne och jag måste göra mig beredd uppå en utgift af 6 eller kanske flera tusen tunnor ifrån härvarande kronomagasin. Skada blott att dessa billigtvis måste utdelas redan med första slädföre, hvarigenom vederbörande trafikerande få vänta med afsättningen på sin vara till våren och emedlertid måste vidkännas räntan för förskotten; detta är dock en ringa sak, i jemförelse med de stora förmåner som genom denna åtgärd beredes de nödställde.

Uppgifterna angående behofvet, som finnas införda uti min sednaste officiela framställning, differera, något i detaljerna med dem, som jag hade äran att anföra uti mitt bref till Herr Senatorn; detta kommer sig deraf att Kronofogden för Uleå härad officielt uppgifvit bristen för häradet till allenast 5 000 tunno, men jag tror att både han och kamraten i Kajana uppgifvit för litet.

Emedan Finska banken icke accepterat en utaf en bonde i Kuusamo presterad skuldsedel och mina landthandlande i Salo icke heller tyckas kunna prestera antaglig borgen, så har jag accepterat ett utaf Consul Bergbom gjordt anbud att emot erhållande förskott införskrifva yttermera 1 500 tunnor ifrån Petersburg hvarest han för tillfället råkar hafva ett eget fartyg liggande. Vi få då, om banken accepterar anbudet ifrån Torneå och Brahestad, inalles med förskott: till Uleåborg 9 500 tunno, till Torneå 2 000 tunno och till Brahestad allenast 1 850 – Summa 13 150 tunnor samt med trafikerandes egna medel väl 15 000. Läggas härtill kronans 10 000 tunnor korn, så borde vi vara bergade till nästa års skörd och behålla ännu 3 500 tunnor kronoråg kvar, som reserv till utsäde nästa höst, om behöfligt.

Beträffande sedan inbetalningen af sislidet års förskott, så hafva våra trafikerande allaredan afbetalt 560 000 Rubel Silfver och, allenast 100 000 Rubel återstå ännu; det är min öfvertygelse, att äfven vida vägnar största delen utaf denna summa på fastställda terminer inflyter; men ser mig tillika nödsakad att förbereda, att jag för någon mindre del torde måsta komma in med anhållan om förlängning; exempelvis om anstånd med inbetalning af 10 000 Rubel för Herrar Rinman, Wiiger och Herloffson, utgörande 1/6 af dem beviljadt ansenligt förskottet af 60 000 Rubel – Att genom löfte om anstånd uppmuntra till ny import är här i länet icke behöfligt, emedan hälften af vårt ansenliga behof allaredan blifvit införskaffat med trafikerandes egna medel; dock står det att befaras, att de concessioner man gjort för Wasa köpmännen, skola förleda äfven våra att ansöka om enahanda förmåner.

Vigtigare för oss, är de pris, som styrelsen ämnar fastställa vid de tillämnade stockauktionerna. Finans Expeditionens i dag om dessa auktioner ankomne Memorial, innehåller icke någonting om huruledes anbudet komma att pröfvas. Jag måste således förutsätta, att det igen är fråga om minimipris. Om jag får vara så fri att utsäga min mening om saken, så skulle jag tillråda att icke kungöra prisen före auktions

början, emedan styrelsen i motsatt händelse icke någonsin får reda uppå, huru långt trafikerande skulle gå med sina anbud. ||Jag föreslog förliden höst, att inga minimipris skulle fastställas, men Senaten i stället förbehållas rättighet att pröfva de gjorda anbuden – förslaget antogs icke. Jag skulle redan bara för att kunna svara på tillfrågan, önska veta, huru i år med anbudens pröfning kommer att förfaras.|| Jag skulle äfven rösta för, att prisen något nedsattes emot hvad de sednast varit. Förutsättningen, att Uleåborgs sågegare skulle hafva sinsemellan öfverenskommit att icke ens bjuda skäligt pris, för att tvinga styrelsen att sälja stocken för underpris, har alltid förekommit mig mycket egen – ty så praktiska äro våra köpmän, att de inse vådan och förlusten deraf om ett stående kapital af flera hundratusen rubel (hvarje af våra 3 ångsågar kostar 60 å 80 000 rubel, dessutom finnes inemot 20 vattensågar) står utan användning. Vi hafva honnetta köpmän här på orten och jag har ännu icke utaf någon enda hört, att heldst något utaf styrelsens härintills fastställda pris varit möjligt. Mycket vore äfven att anmärkas emot priser på skeppsvirke och det tydligaste beviset är, att mig veterligen ingen begagnat sig af tillståndet. ||Jag har svårt att skiljas vid detta ämne, när jag engång för uti det. Är det så, att dåliga trädvarukonjunktioner föranleda styrelsen, så att icke skynda med utbudningen af skogarne, då är det en annan sak. – Men är mening den, att tvinga sågegare till betalande af högsta möjliga pris, så tror jag att man far vilse, ty staten har bred rygg och kan utan fara, kanske till och med med fördel, låta *sitt stående* kapital (den alltid tillvexande furan) vänta på sågen, medan den enskilte icke mägtar att i längden strita emot utan nödtvunget bjuder, hvad möjligt är. Jag hoppas äfven häri mycket utaf landtdagen. Våra Uleåborgarne få se, att de icke kunna räkna på obetingadt medhåll i allt af ständerna och styrelsen upplyses äfven om, att den begärt för mycket. Med ömsesidiga concessioner är saken snart afhjelpat.||

Uti mitt förslag till undsättningsåtgärder ingick icke någonting om fattigvårdstyrelsernas understödjande, emedan ännu 7 000 R(ub)(el) privata Undsättningsmedel finnes outdelade och circa 2 500 R(ub)(el) af styrelsens förra anslag. Det verksammaste medlet att hjälpa dem skulle vara allmänna arbetens anordnande ännu i höst. I förväntan på svar ifrån Senaten, låter jag, efterhand som protocollerna öfver de utlysta stämmorna inkomna, landtmätarne anställa undersökning och uppgöra kostnadsförslag för utdikningen af de genom församlingarne föreslagne mossorna – så att arbetena kunde vidtaga under October. Bristen är icke så stor i år, åtminstone i höst, att icke arbetslegan äfven kunde utges i penningar. Det blefve kanske billigare. Om heldst råg kunde få utgifvas i stället för mjöl, hvilket sednare alltid vill falla sig dyrare.

Då Kronofogdarne begärde tillökning i lån, så fann jag det icke förenligt med mitt samvete att icke låta på samma gång en framställning om förbättrandet af länsmännens ställning gå ifrån stapeln. Behofvet af en ny tjensteman vid länestyrelsen är i framställningen utförligt motiveradt.

Jag framhåvdar, med utmärkt högaktning och tillgifvenhet, Herr Senatorns

50 ödmjukaste tjenare
G. Alfthan

Uleåborg den 23 Sept. 1863.

P. S. i omslaget.